

Arrest

nr. 283 617 van 19 januari 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 3 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 september 2022.

Gelet op de beschikking van 10 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij dient beroep in tegen de beslissing “verzoek kennelijk ongegrond” van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) van 3 maart 2022.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, met toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: (...) b) de verzoekende partij afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3;(...)

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoekende partij om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. (...)”

3. Bij koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst.

4. Verzoekende partij vreest dat zij bij een terugkeer naar Abchazië gedwongen gerekruteerd zal worden door de neef van Abchazisch leider T. omdat haar oom als lid van de groep ‘de gebroeders v.h.b.’ in de jaren 90 betrokken was bij de aanslag op deze leider. Daarnaast verklaarde verzoekende partij niet naar Georgië te kunnen terugkeren omwille van de moeilijke sociaaleconomische situatie in het land. Verzoekende partij stelt dat zij er, hoewel zij al 30 jaar het statuut van vluchteling heeft, geen onderdak en werk heeft en dat zij er op straat zou moeten leven. Ten slotte, verklaarde verzoekende partij dat de huidige situatie in Georgië te vergelijken is met de situatie in de jaren 90 waarbij de overheid criminele autoriteiten inschakelt om de situaties in de buurten op orde te stellen.

5. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekende partij geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Verzoekende partij maakt, zo wordt vastgesteld, geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris—generaal) wijst vooreerst op enkele vaststellingen met betrekking tot de vrees van verzoekende partij om bij een eventuele terugkeer naar Abchazië gedwongen gerekruteerd te worden door een familielid van Abchazisch leider T. Zo merkt de verwerende partij op dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij haar oom B.G. en haar tante K.T. kennelijk ongegrond werden verklaard omdat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan de problemen die oom B.G. in de periode 2016-2017 zou gekend hebben met het familielid van T. Verwerende partij stelt daarnaast vast dat de verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming in grote mate beperkt tot een loutere verwijzing naar de asielmotieven die in het verleden door haar oom en tante werden uiteengezet. Bijkomend merkt de verwerende partij op dat verzoekende partij en haar oom over verschillende kernelementen van hun asielaanslag tegenstrijdige verklaringen aflegden, die de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnen.

Wat betreft de sociaaleconomische omstandigheden in Georgië, stelt de commissaris-generaal dat het onaannemelijk zou zijn dat verzoekende partij bij een eventuele terugkeer naar Georgië geen werk en onderdak zou kunnen krijgen, noch dat zij niet zou kunnen rekenen op een uitgebreid familiaal netwerk. Verwerende partij stelt dat zelfs indien er enig geloof zou kunnen worden gehecht aan haar sociaaleconomische problemen in Georgië, quod non, dan nog dient er te worden opgemerkt dat deze problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Tot slot stelt de commissaris-generaal dat daar waar verzoekende partij opwerpt dat de huidige situatie in Georgië te vergelijken is met de situatie in de jaren 90 waarbij de overheid criminele autoriteiten inschakelt om de situaties in de buurten op orde te stellen en stemmen te ronselen, dit louter een blote bewering betreft die op geen enkele wijze gestaafd wordt met objectieve elementen.

6.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partij toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter manifest in gebreke blijft. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het op algemene wijze tegenspreken van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen geenszins weerlegt, noch ontkracht.

6.2. In het verzoekschrift stelt de verzoekende partij: "In de mate waarin er zich contradicties en omissies in het verhaal van de verzoekende partij voordoen zijn deze zeker niet van dien aard om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij te besluiten." Zij heeft naar haar mening uitgelegd dat zij het land verlaten heeft uit vrees gedwongen gerekruteerd te worden om te vechten in Abchazië alsook in de huidige oorlog in Oekraïne. Volgens verzoekende partij verwijt de commissaris-generaal doorheen zijn beslissing naar vermeende tegenstellingen tussen de verklaringen van verzoekende partij en haar oom B.G. Verzoekende partij stelt echter dat zij nog bijzonder jong was toen haar oom problemen kreeg met het familielid van T., waardoor zij de details er niet van kent. Ook van de ontvoering van haar vader, werd zij niet op de hoogte gebracht omdat zij nog een kind was en de familie haar niet ongerust wilde maken, aldus verzoekende partij. Zij meent dat het feit dat verwerende partij in het verleden geen geloof hechtte aan het relaas van de oom van verzoekende partij niet ipso facto betekent dat het relaas van verzoekende partij vals zou zijn. Echter spelen de problemen, die begonnen zijn met haar oom, tot op heden een grote rol en hebben deze een invloed op het leven van verzoekende partij (en haar broer), aldus verzoekende partij. Daarnaast herhaalt zij haar vrees te zullen worden gerekruteerd om te gaan vechten in een oorlog, waar zij radicaal tegen is.

Door in haar verzoekschrift aan te halen dat zij nog bijzonder jong was waardoor zij de details niet kent of zij niet op de hoogte werd gebracht van de ontvoering van haar vader omdat zij nog een kind was en haar familie haar niet ongerust wilde maken, tracht verzoekende partij de vastgestelde tegenstrijdigheden en het gebrek aan kennis te verschonen, doch slaagt zij er niet in hiervoor een aannemelijke verklaring te bieden. Van een verzoeker om internationale bescherming – en derhalve van verzoekende partij – mag immers wel degelijk worden verwacht dat hij zich informeert over de elementen die rechtstreeks in verband staan met de kern van zijn vrees.

Tevens wijst de commissaris-generaal er op pertinente wijze op dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud bevestigt dat de problemen die zij en haar broer in Abchazië kenden het gevolg waren van de problemen die haar oom had gekend en vervolgens dat het gegeven dat verzoekende partij naar aanleiding van haar verzoek om internationale bescherming met betrekking tot haar vrees bij terugkeer naar Abchazië louter volhardt in een asielrelaas dat reeds manifest ongeloofwaardig werd bevonden én zij bijkomende verklaringen aflegt die volledig in het verlengde hiervan liggen, hier niets aan wijzigt en op zich niet van aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd in haar algemeen betoog waarin zij meent dat het feit dat verwerende partij in het verleden geen geloof hechtte aan het relaas van haar oom niet ipso facto betekent dat haar relaas vals zou zijn, waarbij zij aangeeft dat de problemen, die begonnen zijn met haar oom, tot op heden een grote rol spelen en deze een invloed hebben op haar leven (en dat van haar broer). Evenmin werpt het (opnieuw) op algemene wijze aanhalen van de vrees te zullen worden gerekruteerd om te gaan vechten in een oorlog, waar zij radicaal tegen is, hier geen ander licht op.

Verzoekende partij werpt in haar verzoekschrift derhalve geen argumenten op die de vaststellingen in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde vaststellingen vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot hebben gegeven tot of direct verband houden met het vertrek uit het land van herkomst. In tegenstelling tot hetgeen verzoekende partij voorhoudt, doen deze wel degelijk en op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het ingeroepen vluchtrelaas.

6.3. Uit de bestreden beslissing blijkt in voorliggend geval dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij een eventuele terugkeer naar Georgië geen werk en onderdak zou kunnen vinden, en dat zij er niet zou kunnen rekenen op een uitgebreid familiaal netwerk. Bovendien werpt de commissaris-generaal op dat zelfs indien er enig geloof zou kunnen worden gehecht aan haar sociaaleconomische problemen in Georgië, quod non, dan nog dient er te worden opgemerkt dat deze problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel

48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing verder vast dat daar waar de verzoekende partij uiteenzet dat de huidige situatie in Georgië te vergelijken is met de situatie in de jaren 90, waarbij de overheid criminele autoriteiten inschakelt om de situaties in de buurten op orde te stellen en stemmen te ronselen, dit louter een blote bewering betreft.

Deze motieven worden door verzoekende partij in het verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan weerlegd of ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

6.4. Voor zover verzoekende partij verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij haar verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

6.5. Uit niets blijkt dat er heden in Georgië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

7. Bijgevolg lijkt verzoekende partij niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Georgië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. In het proces-verbaal van terechtzitting van 16 december 2022 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt dat zij het niet eens is met deze beschikking waar hierin wordt gesteld dat zij tracht de vaststellingen die hebben geleid tot de motieven van de bestreden beslissing te

verschonen. Zij heeft getracht deze vaststellingen te kaderen en te verklaren, wat niet hetzelfde is als verschonen. Meer bepaald wijst zij op haar jonge leeftijd ten tijde van de gebeurtenissen die hebben geleid tot haar vertrek uit haar land van herkomst. Omwille van deze leeftijd kon zij niet volledig op de hoogte zijn van de situatie van haar oom en van de ontvoering van haar vader, mede omdat zij hiervan werd afgeschermd door haar familie. Voor het overige volhardt zij in haar verzoekschrift.”

4.2. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij ter zitting geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk (kunnen) doen aan de in de beschikking van 23 september 2022 en de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

4.3. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de ontvoering van de vader van de verzoekende partij op goede grond opgemerkt: *“Daarnaast legden u en uw oom tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS bijzonder tegenstrijdige verklaringen af over de ontvoering van uw vader in april 2019. Uw oom G.(...) vertelde tijdens het persoonlijk onderhoud dat uw vader in april 2019 werd meegenomen of ontvoerd toen hij naar Abchazië ging voor de begrafenis van zijn oom. Hij werd meegenomen omdat de personen die op zoek waren naar uw oom wouden weten waar hij zich bevond (CGVS oom, pg. 3). U bleek tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS echter niet op de hoogte te zijn van deze ontvoering. U verklaarde immers dat uw vader voor zijn vasthouding in december 2021 nooit werd ontvoerd of meegenomen (CGVS, pg. 11). Wanneer u met de verklaringen van uw oom werd geconfronteerd, kon u hiervoor geen uitleg verschaffen. U stelde louter dat u het niet wist en dat u niets met uw oom besproken of overlegd had (CGVS, pg. 14). Deze flagrante tegenstrijdigheid ondermijnt verder de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u en uw oom over dergelijk belangrijk element uit jullie asielrelaas, dat bovendien betrekking heeft op uw eigen vader, éénduidige en coherente verklaringen zouden afleggen.”*

De verzoekende partij ontkent noch betwist deze vaststelling, doch geeft ter terechtzitting aan dat zij dit (in haar verzoekschrift) wenst te kaderen en te verklaren, hetgeen volgens haar evenwel niet hetzelfde is als verschonen zoals volgens haar verkeerdelijk/ten onrechte wordt gesteld in de beschikking van 23 september 2022.

Waar de verzoekende partij in dit verband (opnieuw) wijst op haar jonge leeftijd ten tijde van de gebeurtenissen die hebben geleid tot haar vertrek uit haar land van herkomst, en zij aanvoert dat zij omwille van haar jonge leeftijd niet volledig op de hoogte kon zijn van de situatie van haar oom en van de ontvoering van haar vader, mede ook omdat zij hiervan werd afgeschermd door haar familie, kan zij geenszins worden gevolgd.

Uit haar verklaringen, opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat de verzoekende partij is geboren in juni 1992, zodat zij op het ogenblik van haar vertrek uit haar land van herkomst en het indienen van huidig verzoek om internationale bescherming in juli 2021 29 jaar oud was.

Uit de gegevens in het administratief dossier (map 7 ‘landeninformatie’, notities persoonlijk onderhoud B. Goc. (CGVS, 10/12/2020)) blijkt dat de oom Goc. van verzoekende partij langs vaderszijde de ontvoering van zijn broer Z., vader van verzoekende partij, in april 2019 situeerde. Hij verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming uitdrukkelijk dat zijn broer Z. in april 2019 werd ontvoerd en gedurende een paar dagen werd vastgehouden (notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekende partij haar oom B. Goc. van 10 december 2020, p. 3 en 4). De verzoekende partij zelf bleek hier tijdens haar persoonlijk onderhoud echter niets van af te weten en legde daarentegen geheel andere, hiermee manifest tegenstrijdige, verklaringen af.

Indien – zoals haar oom verklaarde en zij dit zelf niet ontkent, tegenspreekt of op een ander tijdstip plaatst – de vader van de verzoekende partij in april 2019 het slachtoffer zou zijn geweest van een ontvoering waarbij hij enkele dagen werd vastgehouden, was verzoekende partij ten tijde van die gebeurtenis 26 (bijna 27) jaar oud. Zij kan dan ook bezwaarlijk haar ‘jonge leeftijd ten tijde van die gebeurtenissen’ aanhalen als reden waarom zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal helemaal niet op de hoogte bleek te zijn van de ontvoering van haar vader (en zij geheel andersluidende verklaringen aflegde), en kan dan ook geenszins worden gevolgd in haar betoog in dit verband in het verzoekschrift dat *“[o]ok van de ontvoering van haar vader, [...] zij niet op de hoogte [werd] gebracht omdat zij nog een kind was en de familie haar niet ongerust wilde maken”* (verzoekschrift, p. 8), aangezien zij in 2019 reeds 26 jaar oud en dus helemaal geen kind meer was.

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeksters oom G. tijdens diens verzoek om internationale bescherming de problemen die hij met een familielid van Abchazisch leider T. zou hebben gekend situeerde in de periode 2016 en de daaropvolgende jaren (notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekende partij haar oom B. Goc. van 10 december 2020). De verzoekende partij was in 2016 al 25 jaar oud (en dus al lange tijd volwassen), waardoor nog bezwaarlijk kan worden gesproken van een jonge, jeugdige leeftijd, laat staan van (de leeftijd van) een kind.

Met haar uitleg ter zitting dat zij omwille van haar jonge leeftijd ten tijde van die gebeurtenissen niet volledig op de hoogte kon zijn van de situatie van haar oom en van de ontvoering van haar vader, en zij hiervan daarenboven werd afgeschermd door haar familie, verklaart noch rechtvaardigt de verzoekende partij bovendien geenszins en weet zij niet de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing te kaderen, waarbij op goede grond wordt vastgesteld dat zij en voornoemde oom G. frappant tegenstrijdige verklaringen aflegden over het bewuste familielid van T. die hen beweerdelijk zou hebben bedreigd: *“Zo legden u en uw oom tegenstrijdige verklaringen af over het familielid van T.(...) door wie jullie bedreigd zouden geweest zijn in Abchazië (en Georgië). U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS meermaals dat u en uw oom bedreigd werden door de neef van T.(...), nl. de zoon van zijn broer (CGVS, pg. 10-12). Dit valt echter onmogelijk te verzoenen met de verklaringen die uw oom hierover aflegde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Hij vertelde immers dat hij de zoon van T.(...) vreesde en dat die persoon betrokken was bij de poging tot ontvoering waarvan hij het slachtoffer werd (CGVS oom, pg. 9-17). Het spreekt voor zich dat dergelijke flagrante tegenstrijdigheid de geloofwaardigheid van jullie asielaanvraag verder ondermijnt. Redelijkerwijs kan er immers verwacht worden dat u en uw oom ten minste consistente verklaringen zouden afleggen over de persoon door wie jullie vervolgd zouden geweest zijn in Abchazië (en Georgië).”* Immers, indien de verzoekende partij omwille van het feit dat haar familie haar hier beweerdelijk van zou afschermen of om welke andere reden dan ook, van bepaalde zaken niet zeker of niet op de hoogte was, kon en mocht van haar worden verwacht dat zij dit in alle eerlijkheid zo aangaf en niet zomaar andersluidende verklaringen aflegde. Daarenboven wordt van een verzoeker om internationale bescherming hoe dan ook verwacht, zoals eerder in de beschikking werd opgemerkt, dat hij of zij ernstige inspanningen onderneemt om zich uitgebreid en gedetailleerd te informeren omtrent de problemen en vrees die hem of haar ertoe nopen in een ander land om internationale bescherming te verzoeken, ook al hebben die feiten zich al langere tijd geleden voorgedaan. Het staat hoe dan ook vast dat de verzoekende partij en haar oom G. onverzoenbare verklaringen aflegden omtrent een kernelement in hun relaas.

De verzoekende partij weet derhalve geenszins te overtuigen met haar argumentatie ter zitting en kan hierin dan ook niet worden gevolgd.

4.4. De verzoekende partij ontkent of betwist bovendien niet dat zij zich in het kader van haar verzoek om internationale bescherming grotendeels baseert op dezelfde vluchtmotieven die eerder door voornoemde oom in het kader van diens verzoek om internationale bescherming werden ingeroepen en die ongeloofwaardig werden bevonden, in welk verband eerder in de beschikking van 23 september 2022 werd opgemerkt: *“Tevens wijst de commissaris-generaal er op pertinente wijze op dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud bevestigt dat de problemen die zij en haar broer in Abchazië kenden het gevolg waren van de problemen die haar oom had gekend en vervolgens dat het gegeven dat verzoekende partij naar aanleiding van haar verzoek om internationale bescherming met betrekking tot haar vrees bij terugkeer naar Abchazië louter volhardt in een asielaanvraag dat reeds manifest ongeloofwaardig werd bevonden én zij bijkomende verklaringen aflegt die volledig in het verlengde hiervan liggen, hier niets aan wijzigt en op zich niet van aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd in haar algemeen betoog waarin zij meent dat het feit dat verwerende partij in het verleden geen geloof hechtte aan het relaas van haar oom niet ipso facto betekent dat haar relaas vals zou zijn, waarbij zij aangeeft dat de problemen, die begonnen zijn met haar oom, tot op heden een grote rol spelen en deze een invloed hebben op haar leven (en dat van haar broer). Evenmin werpt het (opnieuw) op algemene wijze aanhalen van de vrees te zullen worden gerekruteerd om te gaan vechten in een oorlog, waar zij radicaal tegen is, hier geen ander licht op.”*

De Raad benadrukt dat het relaas van verzoeksters oom G. en tante T. in het kader van hun verzoek om internationale bescherming – waar zij zich in kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming op steunt en voortborduurde – manifest ongeloofwaardig werd bevonden bij arrest nr. 262 375 van 18 oktober 2021, dat werd opgenomen als bijlage in het administratief dossier (map 7).

Aan het door de verzoekende partij in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming uiteengezette relaas wat betreft haar vrees om bij een eventuele terugkeer naar Georgië/Abchazië gedwongen te worden gerekruteerd door een familielid van Abchazisch leider T. kan, gelet op al wat eerder werd vastgesteld en waar zij ter zitting, door voor het overige te volharden in haar verzoekschrift, geen ander licht op weet te werpen, geen geloof worden gehecht.

4.5. De verzoekende partij beperkt zich ter terechtzitting voor het overige tot het volharden in het verzoekschrift. Zij gaat voorts niet, laat staan nog concreet, in op de grond van de beschikking van 23 september 2022, zoals met betrekking tot haar verklaarde sociaaleconomische problemen in Georgië, en laat alzo na concrete en valabele argumenten bij te brengen die hierop een ander licht kunnen werpen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in geval van terugkeer naar Georgië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES